

ENRICO ANSESA

Titol _____

Mides _____

Any _____

Tècnica _____

Núm. Reg. 11 / 200

ENRIC ANSESA

Títol Presències

Mides _____

Any 2008 - abril

Tècnica dibuix i escultura

Núm. Reg. _____

HORITZONS

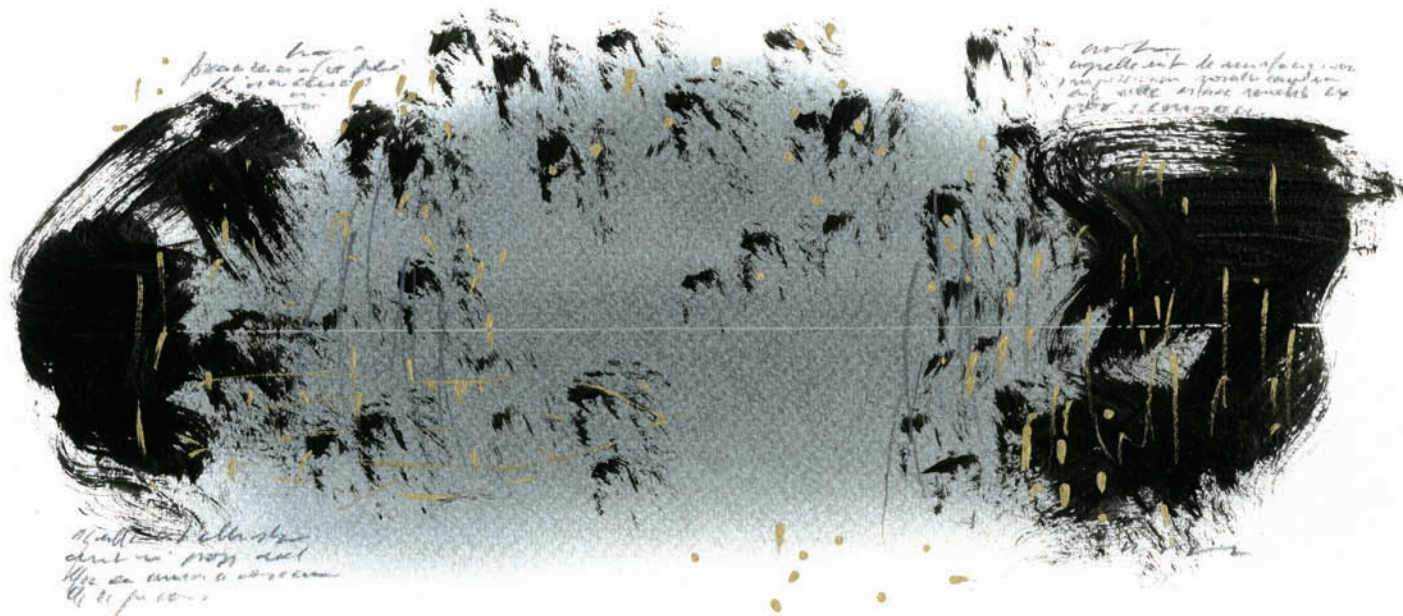
La cultura com un acte de màxima poesia. L'art com una línia que fragmenta un espai, una dimensió. Les teles de l'artista Modest Urgell ho transmetien i Joan Miró ho va escriure damunt l'epidermis d'un dels seus quadres, tot homenatjant el seu mestre i predecessor. Ansesa continua aquesta herència de pintura quasi wagneriana, de pintura crepuscular, que fa reflexionar, que interroga incessantment, que pregunta fins a l'infinit. Sí, és una visió punyent del fet artístic, però crec que amb l'obra d'Enric Ansesa s'escau emprar aquests termes i emfatitzar el concepte poètic. Poesia, línia, horitzons, rotunditat. Al capdavant, només adjectius damunt d'un paper en blanc o en negre; blanc i negre, els colors del seu imaginari tensionat.

L'obra ultrapassa qualsevol abecedari, definició. Malgrat tot, les podem titllar d'indisciplinades dins la meticulosa i pulcra exquisidesa; maniobres d'un pinzell que desdibuixa en horitzontal, com alguns artistes de l'escola americana; grafismes de pintura i collages. Així, doncs, sortim de la cova platònica per rebre amb els braços oberts les idees en forma de representacions plàstiques i visuals d'aquest català que viu en un món global. Les propostes d'aquest representant de la generació oculta. Necessitem que ens faci percebre la llum de les altres dimensions que la realitat només concedeix a ments creatives, creadores, humanes.

Roger Zamorano

Vicepresident i ponent de cultura de la Diputació de Girona

Handwritten text in the bottom left corner of the ink blot.

Handwritten signature or initials at the bottom right of the ink blot.

— GIRONA 7-2-2008

PRESENCIES :

- FULLS DE PAPER RELLIGATS EN BROUZE ;
PAPERS DE DIARI REPINTATS EN NEGRE : ESCLILIND
- TÈCNIC MIXTO SOBRE PAPER ;
CONTRAST I SIGNES QUE ES REBEL·LEN : DIDUÏX
- INTERACCIONS EN 2' ESPAI : LA TRIDIMENSIONALITAT
- EL PAPER EN LA SEVA MÉS PURA ABSTracció : LA BIDIMENSIONALITAT
- NOVES FORMES MINIMALS QUE SUGGEREIXEN PENJONEMENTS, ACCIONS.....
QUE ES REFLEIXEN A MITEs FUNDAMENTALS DEL ART DEL S. XX :
MALEVITX , DUCHAMP , per que no ; LEWIS CRONICO ,
- COP DE PUNY A LA MISTERIOS - - - -
- EL NO RES - - - - -
- LA COMBINA FORÇA - - - - -
- EL DUIT I EL PLE - - - - -
- LA SINTESI DELS CONTRASTS - - - - -
- FINALMENT - - - - - UNA NOVA MANERA DE MIMAR
I CONCEBRE - - - - - ANSES GIRONELLO !

- Girona 7-2-2008

PRESENCIES

- Fulls de paper relligats en bronze,
papers de diari repintats en negre: escultura
- Tècnica mixta sobre paper;
cal·ligrafia i signes que es rebel·len: dibuix
- Intervencions en l'espai: la tridimensionalitat
- El paper en la seva més pura abstracció: la bidimensionalitat
- Noves formes minimalistes que suggereixen pensaments, associacions...
que es refereixen a mites fonamentals de l'art del s.XX:
Malèvitx, Duchamp, per què no!; Equip Crònica...
- Cop de puny a la matèria...
- El no res...
- La càmera fosca
- El buit i el ple
- La síntesi dels contraris...
- Finalment... una nova manera de mirar i concebre.... ANSESA GIRONELLA

Joan Bosch

President del Col·legi Oficial de Decoradors
i Dissenyadors d'Interiors de Girona

Handwritten signature or initials

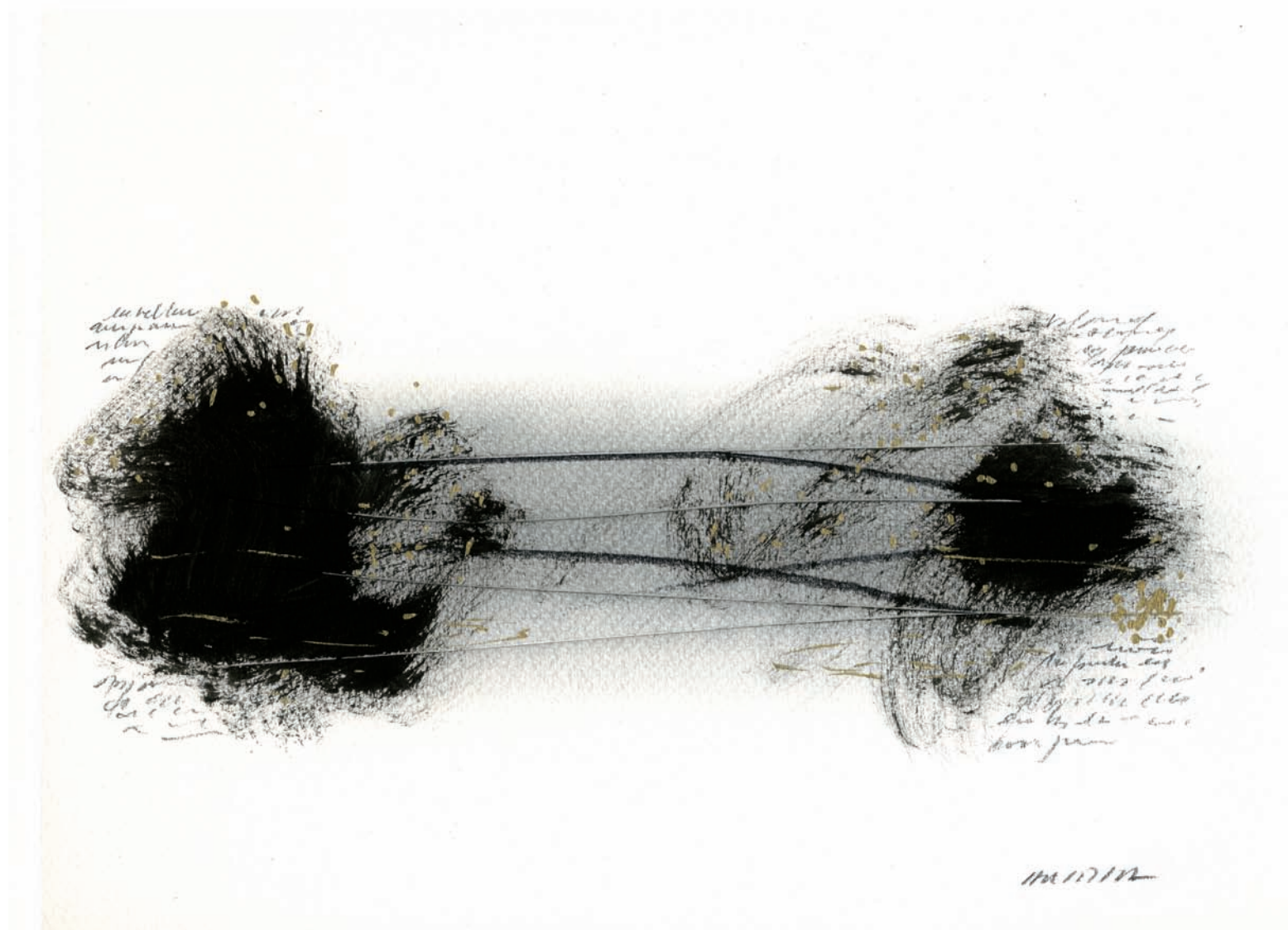
VEUS (DES DEL NEGRE)

La veu deia, des de l'altre costat del fil telefònic: "He tingut un somni", la frase que Luther King va pronunciar, en el seu famós discurs, per descriure el país que li agradaria deixar als seus fills. El carismàtic líder feia referència a un país en què "Els nens blancs i negres conviuen sense cap tipus de prejudici". Tots hem repetit aquestes paraules en algun moment, però, en el seu cas, aquella era, la seva manera particular, subtil i elegant de convidar-me a participar d'aquest text. Era la veu de l'amic.

A l'altre costat del telèfon; primer, silenci; després, dubte; finalment, entusiasme. El següent pas, confusió. De què parlaria? Es tractava de definir quina seria la meua veu en aquest relat. Són molts els missatges que s'han deixat en relació amb l'obra de l'Ansesa. Aquí n'he volgut recollir alguns per situar-me a partir de les narratives dels altres i, al mateix temps, per configurar la meua pròpia mirada. En aquest cas, són tres veus, subjektives, rigoroses i especialistes, que parlen de l'obra i de l'artista des de diverses vessants, i, on trobem algunes "repeticions", que ens indiquen el camí que ha recorregut: radicalització, ètica, interiorització, mirada reposada, etc.

La veu de l'historiador de l'art, Francesc Miralles, descriu el llenguatge plàstic de l'artista dient que "S'ha imposat per la seva radicalització: tant en l'ús del color com en l'ús de la cal·ligrafia i dels signes que defineixen la rebel·lió contra una situació social, que canten l'ètica dels homes ètics, que fusiona la precisió de la cultura occidental amb la interiorització de les cultures orientals".

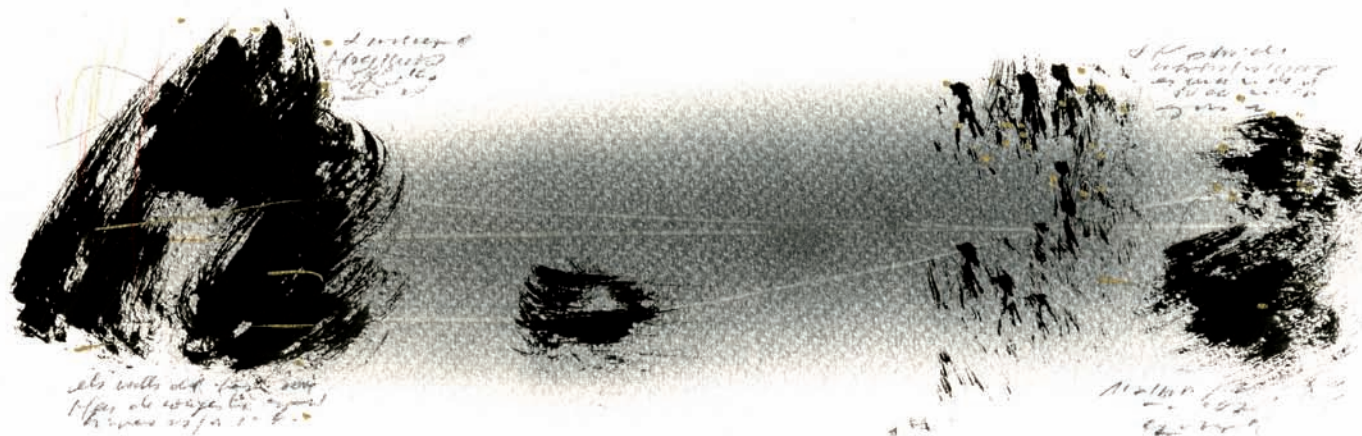

Eudald Camps que, visitant el seu taller, relata que "A l'estudi el desordre de pintures antigues i noves repartides per la paret és només aparent. Es tracta, confessa el seu autor, d'una mena d'ordre musical que no ha de ser necessàriament harmònic, sinó, més aviat tot el contrari: si algú li adreça un quadre altera el conjunt per culpa, paradoxalment, d'una idea d'ordre estereotipada i mancada de contingut subjectiu. I és que si alguna cosa demana el negre és autoprojecció, és responsabilitat amb l'obra". La veu de l'escriptor amb mirada "voyeuseuse", ens acosta al terreny de l'artista, al seu camp de batalla. El crític d'art, Ricard Planas, fent referència al leitmotiv de l'artista comenta "Negre absolut o anar més enllà del camp visible de la llum; color universal o no-color que té una infinitat de matisos i d'aplicacions; un no-color màgic, ocult i misteriós que necessita una mirada reposada". És una mirada històrica a la seva trajectòria.

Una veu inèdita era parlar de l'Ansesa com a "materialitzador" d'exposicions. Potser hauria estat el més prudent per part meua, ja que és la pràctica laboral que compartim. Seria una mirada diferent a la seva trajectòria, que es fixaria en l'aportació que fa en l'àmbit museístic: des de la seva faceta d'impulsor d'exposicions rellevants com la dedicada a David Hockney, a la dècada dels setanta, fins a la de "productor" de nombroses mostres, amb la seva forma singular i contundent de concebre l'espai, la llum, el color i els objectes, entre la qual destacaria "Un dia al gueto de Varsòvia".

M'interessa la veu de l'home quan, darrerament, manifesta la seva preocupació davant del fracàs escolar, com a conseqüència, del fracàs col·lectiu i social de la nostra societat. Com a educadora, m'importa quan parla de la necessitat de renovar els models educatius actuals perquè no s'adaptin a la realitat de l'alumnat d'avui dia, així com del paper que

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

Handwritten signature or mark.

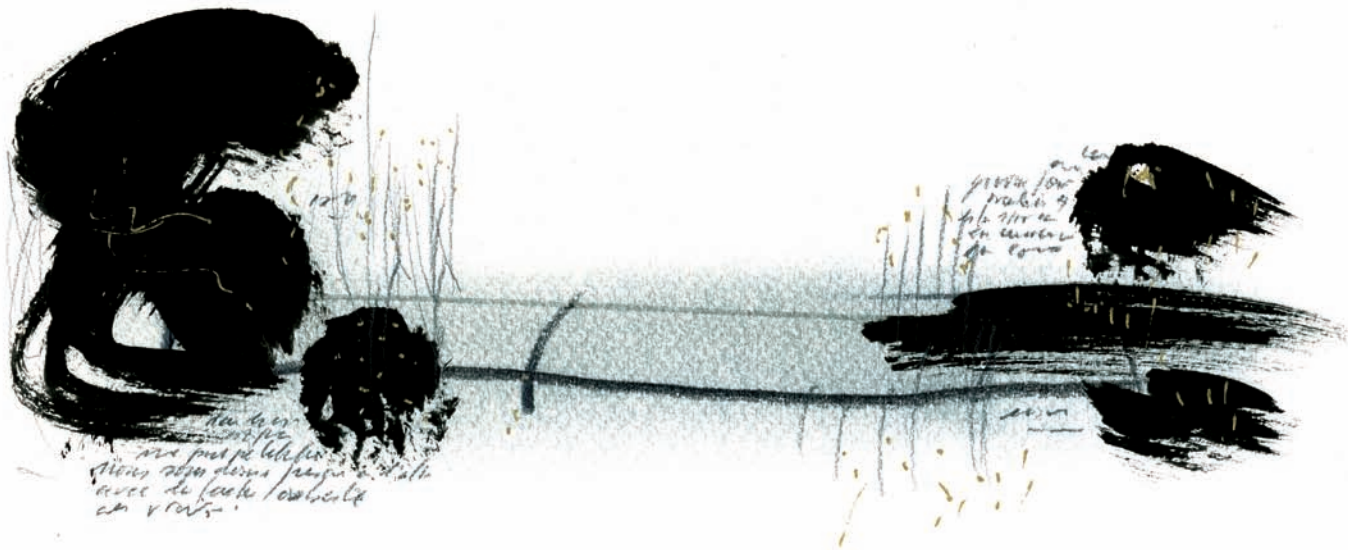
ha de jugar l'art en aquest moment de canvi. L'Ansesa veu l'art com una arma d'acció i, als creadors, com "Els hermeneutes del procés que, amb les icones i les actituds, han de configurar la socialització del camí". Com a vincle poderós, l'art ens ha de portar a l'acció per eliminar les jerarquies que esquincen la societat. Els artistes, o creadors, com ell els anomena, però també, les institucions i agents implicats en l'art, amb consciència de la frustració social i humana, tenen la responsabilitat d'involucrar-s'hi de forma activa, propiciant-li nous continguts i altres vies. Aquesta seria una veu narradora de la contemporaneïtat.

La veu (des del negre), "color de reyes y de mugre de mendigo", com diu el poeta, vol abordar l'art com a via de trobada, reflexió i diàleg, i, també, com a experiència educativa. L'art ha d'estar en relació amb els dilemes que s'originen a la societat. Conforme la societat evoluciona, l'art ho fa i, per tant, aquest reflectirà allò que la societat era en el passat. Amb paraules del controvertit Damian Hirst "La història tendeix a mostrar-te els fets de manera més distorsionada. L'art no, l'art pot ser molt més honest que la història". Vivim en una societat plural, on conviuen diferents cultures i, per tant, els valors que l'art ha de transmetre han d'incloure la diversitat. L'art es convertirà en un dels millors agents de la democràcia si el dotem del poder suficient de transformació en valors com la tolerància i el respecte. Aquesta ha de ser la funció social de l'art, la de convertir-se en un mirall, en què la societat es pugui reflectir, aprendre i encaminar-se cap a noves fites. La veu del reverend continua vigent.

Anna Colomer

Historiadora de l'Art

Il n'y a
pas de
rien que de la
avec de facile l'absence
en y voir.

au
grain / on
trabé /
de / on
de / on

AMITIA

El que es veu és el tot? Possiblement no és el tot, però, com una part ~~de~~ d'un tot, també, pu el que es veu, és un tot. No ho és el que representa, insinua, amaga o suggereix, ~~Aquests~~ Aquests papers són obres, com també són estudis, esbossos, projectes, o dibuixos, i, possiblement pintures.

Teneu el sentit total perquè, representen l'idea, el punt de partida, que és un fet concret, real que ens mostra la traducció d'un pensament suggerent d'una idea amb una realitat visual analitzable, materialitzada damunt d'un paper.

soy obres a l'entorn de la ratlla en el pla, la divisió del pla, la jerarquia del pla, la fi del pla o l'últim punt del pla.

La ratlla és l'horitzó, d'esquerra a dreta, mirant a l'entorn del centre. Traslladat al vertical és diferent del del nivell zero cap amunt, o sigui, la gravetat de dalt a baix. Cal tenir que aquest horitzó sempre busca unir i, de vegades, molts horitzons o moltes ratlles meteneu aostar dues prouïens, potser, dues tendències, òptiques o punts de vista, fins i tot, dues parts d'un mateix, com al ying i el yang, el soler

o el veient, la llum o l'ombra. Entenc que, esteticament,
el que fau en la composició és equilibrar al mateix
temps que valorar o emfatitzar, és a dir, mostrar, no
sense omplir-lo el buit, que és el punt, no de fuga,
nió, de contingut conceptual, estètic del pla. Cal entendre
que la geometria serveix per a interpretar el volum i la
forma per descriure, per exemple, el paisatge. L'objectiu és
el concepte geomètric millor dit el sentit grec d'òptic i
geometria és un element que ens porta a la realitat
descriptiva les sensacions abstractes, gestuals i suggerents
d'un paisatge. És en si, és una etapa molt més ~~conceptiva~~
conceptual que el de la geografia física descriptiva paisatgista
que coneixem, i ens permet mostrar-nos, per exemple
el paisatge per el color, la profunditat, la sensació d'òrbe
o de lletxa i pau, però, també, a partir de la matèria,
jostra, molt més del que suggereix a quell paisatge. Cal,
també aclarir que, per aquí, tot el que veig, no el que sento, el
puc interpretar com a paisatge. No ~~és~~ en el sentit naturalista,
però, ni, en el concepte de visió en un pla, un espai en temps

Per a mi, el que vull fer és donar la possibilitat de
concretar les obres en unitats del pensament, és a
dir, que un coneixi i aprofundeixi o entengui el seu
sentit profund que, a vegades, està ocult o amagat
i que sovint, blindem per fer-nos impermeables. Així
donc, una obra, en certs moments, des de la ineluctabilitat
necessària, pot ésser, el punt per que coneixem el nostre
sentit més social i conceptual, la presència que ens
porta a un sentit ètic estètic que ens ubica en el
món dels sentits solidaris i profunds que, qui sap, si
seran claus per la supervivència.

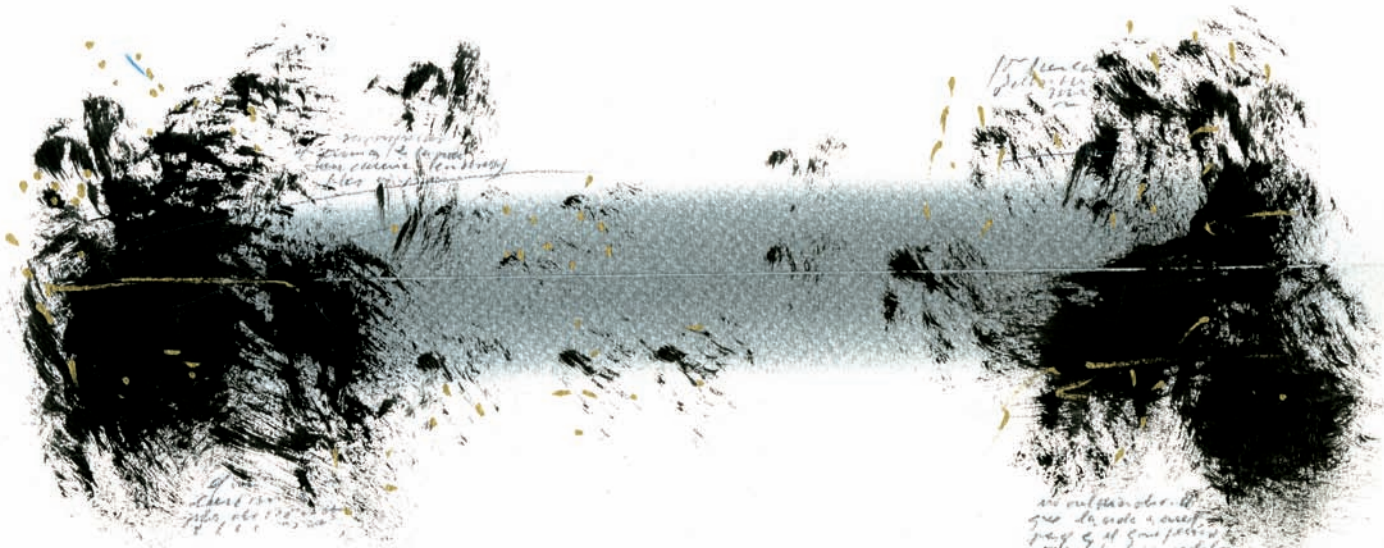
el ancel, les pedres
febrer. 2008
ANU 115 M

El que es veu és el tot? Possiblement no és el tot, però, com una part d'un tot, també, pel que es veu, és un tot. No ho és el que representa, insinua, amaga o suggereix. Aquests papers són obres, com també són estudis, esbossos, projectes o dibuixos, i, possiblement, pintures.

Tenen el sentit total, perquè representen la idea, el punt de sortida, que és un fet concret, real que ens mostra la traducció d'un pensament suggerent d'una idea amb una realitat visual analitzable, materialitzada damunt d'un paper. Són obres a l'entorn de la ratlla en el pla, la divisió del pla, la jerarquia del pla, la fi del pla o l'últim punt del pla.

La ratlla és l'horitzó, d'esquerra a dreta, mirant a l'entorn del centre. Traslladat al vertical és diferent des del nivell zero cap amunt, o sigui, la gravetat de dalt a baix. Cal veure que aquest horitzó sempre busca unir i, de vegades, molts horitzons o moltes ratlles pretenen acostar dues posicions, potser, dues tendències, òptiques o punts de vista, fins i tot, dues parts d'un mateix, com el ying i el yang, el solei o el vegeny, la llum o l'ombra. Entenc que, estèticament, el que fan en la composició és equilibrar al mateix temps que valorar o emfatitzar, és a dir, mostrar-nos, sense omplir el buit, que és el punt, no de fuga, sinó de contingut conceptual i estètic del pla. Cal entendre que la geometria serveix per interpretar el volum i la forma per descriure, per exemple, el paisatge. Conseqüentment, el concepte geomètric, millor dit, el sentit grec d'òptic i geomètric és un element que ens porta a la realitat descriptiva, les sensacions abstractes i gestuals i suggerents d'un paisatge. És una etapa molt més conceptual que el de la

Handwritten text, possibly a signature or note, located within the dark ink blot.

Handwritten signature or name, possibly 'AUSTIN'.

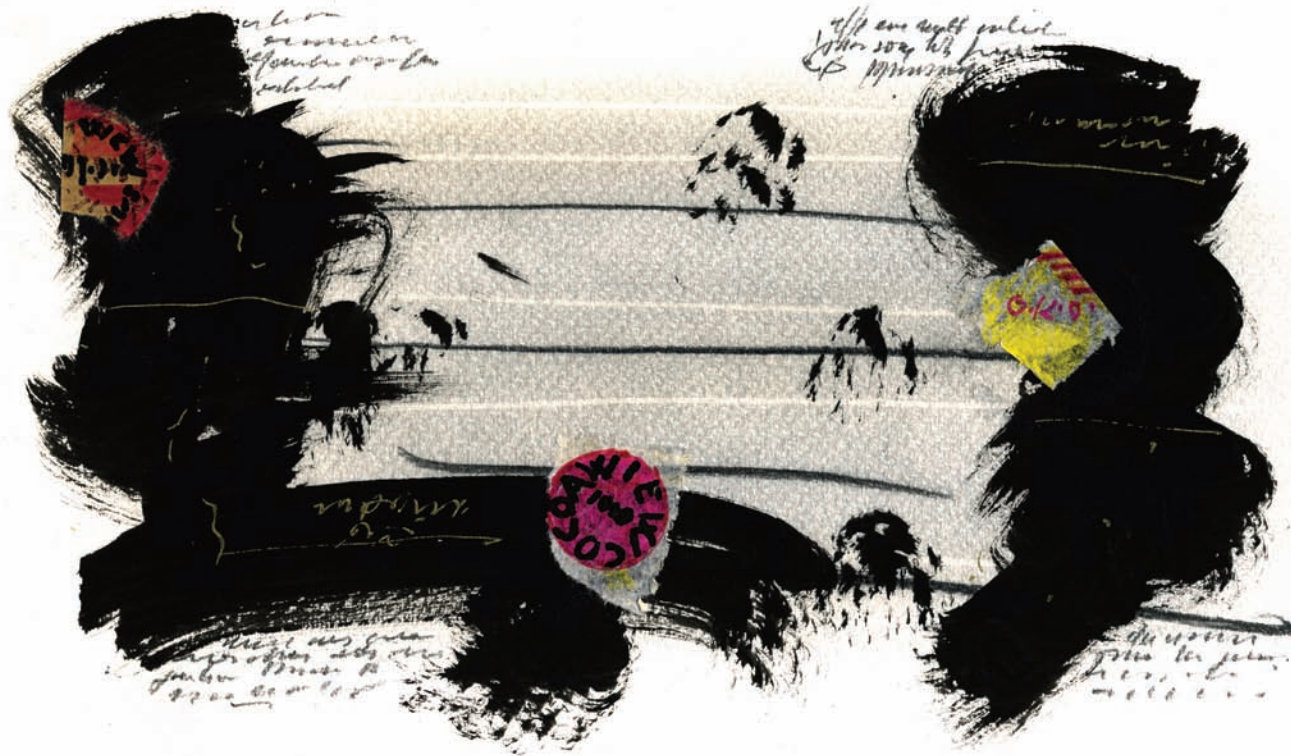
geografia física descriptiva o paisatgista que coneixem, i, ens permet acostar-nos, per exemple, al paisatge pel color, la profunditat, la sensació d'ordre o de bellesa i pau, però, també, a partir de la matèria, potser, molt més del que suggereix aquell paisatge. Cal, també, aclarir que, per a mi, tot el que veig, no el que sento, ho puc interpretar com a paisatge. No en el sentit naturalista, però, sí, en el concepte de visionar en un pla, un espai en un temps.

El que vull fer és donar la possibilitat de convertir les obres en miralls del pensament, és a dir, que un conegui i aprofundeixi o entengui el seu sentit profund que, a vegades, està ocult o amagat i que, sovint, blindem per fer-nos impermeables. Així doncs, una obra, en certs moments, des de la intimitat necessària, pot ésser, el punt per conèixer el nostre sentit més social i conceptual, la presència que ens porta a un sentit ètic-estètic que ens ubica en el món dels sentits solidaris i profunds que, qui sap si seran claus per a la supervivència.

Els Àngels, Les Pedreres, febrer 2008

ENRIC ANSESA

1401502

ENRIC ANSESA

Girona, 1945

Treballa en el món plàstic amb un profund sentit conceptual i teòric. Format en la confrontació entre el radicalisme del concepte i el respecte al coneixement històric, suma una extrema sensibilitat a un sentit funcional. La seva obra està marcada per l'ús i la investigació del negre i les seves interrelacions. Utilitza el negre com un camp d'energia d'on surten elements cal·ligràfics, signes, textures, matèries i fins i tot collages. Els elements reduccionistes que conjuntament amb la rotunditat dels acabats i la cuidada execució -en els espais delimitats de l'obra o en els il·limitats d'una instal·lació- creen una densitat profunda, d'extrema sensibilitat conceptual que duen a situar-nos en reflexió davant la presència de l'obra. Ha estat present en el procés de recuperació democràtica i en la normalització de la identitat catalana. Ha format part de la constitució de l'Assemblea Democràtica d'Artistes (ADAG) i de l'Associació d'Artistes Visuals (AAVV), entre altres. Juntament amb Faixó, Fuses i Viader va realitzar i dirigir el projecte de color en la rehabilitació de les cases del riu Onyar de Girona. També va treballar en el desenvolupament industrial de noves cartes de colors. La seva obra està present en col·leccions públiques i privades a Europa i Amèrica. És un referent de l'Art Català i està considerat com un dels més alts representants de la generació oculta.

ENRIC ANSESA

Girona, 1945

Su plástica tiene un profundo sentido conceptual y teórico. Formado en la confrontación entre el radicalismo del concepto y el respeto al conocimiento histórico, añade una sensibilidad extrema a un sentido funcional. Su obra está concebida por el uso y la investigación del negro y sus interrelaciones. Utiliza el negro como un campo de energía desde donde surgen elementos caligráficos, signos, texturas, materias y collages. Los elementos reduccionistas que junto a la rotundidad de los acabados y su cuidada ejecución -en los espacios delimitados de la obra o en los ilimitados de la instalación- crean una profunda densidad de sensibilidad extremadamente conceptual que nos sitúan en un estado de reflexión frente a la presencia de la obra. Ha estado presente en el proceso de recuperación democrática y en la normalización de la identidad catalana. Ha sido miembro constituyente de la Asamblea Democrática de Artistas (ADAA) y en la Asociación de Artistas Visuales (AAVV), entre otros. Junto a Paixó, Fuses y Viader realizó y dirigió el proyecto de color en la rehabilitación de las casas del río Onyar de Girona. También desarrolló un proyecto industrial de nuevas cartas de colores. Su obra está presente en colecciones públicas y privadas de Europa y América. Es un referente del Arte Catalán y está considerado como uno de los más altos representantes de la generación oscura.

ENRIC ANSESA

Girona, 1945

Its plastic one has a deep conceptual and theoretical sense. Formed in the confrontation between radicalismo of the concept and the respect to the historical knowledge it adds an extreme sensitivity to a functional sense. Its work is conceived by the use and the investigation of the black and its interrelations. It uses the black like an energy field from where calligraphic elements arise, signs, textures, matters i collages. The reduccionistas elements that next to the rotundidad of finished and the its well-taken care of execution, in the delimited spaces of the work or in the limitless ones of the installation, create a deep density of extremely conceptual sensitivity that locates to us in a reflection state as opposed to the presence of the work. It has been present in the process of democratic recovery i in the normalization of the Catalan identity. D'Artistes has been constituent member of the Assembla Democràtica (ADAG) and in the Associació d'Artistes Visuals (AAVV), among others. Next to Paixó, Fuses i Viader made i directed the project of color in the rehabilitation of the houses of the river Onyar de Girona. Also it developed an industrial project of new letters of colors. Its work is present in public and deprived collections of Europe and America. He is referring of l'arte a Catalan and is considered as one of the highest representatives of the hidden generation.

Del 7 de febrer al 29 de febrer (prorrogada fins al 3 d'abril) del 2008
Col·legi Decoradors i Dissenyadors d'Interiors de Catalunya - Girona

EXPOSICIÓ

Curador, Ricard Planas
Producció, Enric Ansesa + Col·legi Decoradors i Dissenyadors d'Interiors de Catalunya - Girona
Muntatge, Joan Figueras
Coordinació, Teresa Casas

CATÀLEG

Edita, revista bonart + Col·legi Decoradors i Dissenyadors d'Interiors de Catalunya - Girona
Textos, Roger Zamorano + Joan Bosch + Anna Colomer + Enric Ansesa

Fotografies de l'autor, Joan Comalat + bonart

Concepte i disseny, bonart
Coordinació gràfica i artística, Marta Vila + Ricard Planas
Disseny gràfic, Marta Vila

Correcció lingüística, Carles Bonaventura

Impressió, Impremta Pagès

© de l'edició, revista bonart
© dels textos, els seus autors
© de les fotografies, joan comalat + bonart
© del disseny, marta vila + bonart

Abril 2008

www.bonart.cat + www.ansesa.com + www.coddigi.com

Dip. Legal:GI-480-2008

revista
**bon
art**

Diputació de Girona

ENRICANSESA · PRESENCIES

